

[Madsen-Mygdal.]

Statsministeren den ikke helt ukendte, men ret ubestemte Vending, at Opmærksomheden er ogsaa henvendt paa offentlige Arbejder, men, føjer saa Statsministeren til, det vil være Formaalet at afpasse Arbejdets Udførelse efter de forhaandenværende Beskæftigelsesforhold i det private Erhverv.

Her tror jeg nu nok, at Statsministeren kan spare sig sin Omsorg. Der er en anden og stærkere Magt, der har taget denne Afpassning i sin Haand. Forholdene ved Lille Bælts Broen, som i Øjeblikket er vort Lands største offentlige Arbejde, frembyder en Situation, hvor det ikke længere er Statsmagten, der træffer Afgørelse om, naar offentlige Arbejder skal udføres, og Statsministeren vil ikke være i Stand til at afpasse noget som helst, saa længe den nuværende skandaløse Tilstand ved Lille Bælts Broen ikke er bragt til Ophør.

De Vælgere, der gav deres Stemme til det nye Regeringsflertal, har jo ikke uden Føje kunnet vente, at naar Landet af den forrige Regering var bragt i en saa ynkværdig Tilstand, vilde der, naar vi endelig havde faaet en Regering, der havde Hjælpe-midlerne paa rede Haand, ufortøvet efter Valget ske noget virkelig stort og betydningfuldt. Men de, der havde troet noget saadant, kom til at tro om igen. Der skete ikke andet i Foraaret, end at Regeringen søgte hurtigst muligt at faa den forrige Regerings Finanslovsforslag vedtaget og derefter uden nogen som helst utidig Opsættelse sendte Rigsdagen hjem.

Enten maa jo Tilstanden ikke have været fuldt saa slet, som den blev skildret forud for Valget, eller ogsaa har Regeringen alligevel ikke selv været helt klar over, hvad det egentlig var, der skulde foretages. Regeringen erklærede selv, at den maatte have Tid til Overvejelse, og Vælgerne har vel saa trøstet sig med: til Efteraaret, naar Rigsdagen kommer sammen, saa kommer det.

Der var et af Regeringens Blade, der nu ved Rigsdagens Aabning skrev, at hele Befolkningen spændt ventede paa, hvad Ministrene som flittige Myrer hele Sommeren igennem havde sanket i deres Lader. Jeg har nu aldrig truffet en Myre, der var saa flittig, at den ligefrem havde Lader at samle i; men hvis den Programtale, som vi forleden hørte — og som der var et Blad der Dagen efter med ikke ringe Føje betegnede som en tynd Kop Te — skal tages som Udtryk for, hvad der er sanket i Lade i den forløbne Sommer, saa

maa jeg sige, at det ikke har været noget særlig rigt Høstaar i politisk Henseende.

Alligevel indrømmer jeg, at naar man sammenholder Programtalen med de Forslag, som allerede er fremsat for Rigsdagen, kan det lade sig gøre nogenlunde at danne sig et Skøn over, i hvad Retning Ministeriets Politik vil føre, selv om det ikke kan nægtes, at der samtidig har rejst sig ubesvarede Spørgsmaal af stor Betydning navnlig af finansiel Natur, Spørgsmaal, som det vil være meget ønskeligt at Ministeriet snarest muligt vilde give Svar paa, saafremt da Ministeriet overhovedet er i Stand til at gøre det.

Jeg sigter hermed til Spørgsmaal, der rejste sig lyslevende under den Tale, hvormed Finansministeren forelagde Forslag til Finanslov for Aaret 1930—31, idet det fremgik af Ministerens Udtalelser, at dette Budget allerede er sprængt, inden det blev forelagt.

Vedrørende selve Finanslovsforslaget og det aflagte Statsregnskab vil det ærede Medlem Hr. N. Neergaard nærmere udtale sig paa mit Partis Vegne og fremsætte nogle tiltrængte Svarebemærkninger til de Betragtninger, som Finansministeren ledsagede baade Regnskabet og Finanslovsforslaget med; jeg for mit Vedkommende skal derfor ganske afstaa fra at komme ind paa herhenhørende Enkeltheder. Men jeg ønsker at gøre opmærksom paa, at naar Finansministeren vilde give det Udseende af, at han fremsatte et Finanslovsforslag med et Overskud paa 10½ Mill. Kr., saa er det virkelige Forhold det, at Finansministeren for at opnaa dette Resultat har foretaget en vilkaarlig Nedsættelse af Militærbudgetternes Bevilling paa godt 4 Mill. Kr., som han jo godt ved ikke uden Ændring af Forsvarslovene kan føres igennem paa Rigsdagen.

Naar Finansministeren saa overlegent bemærker, at denne Nedsættelse neppe kan tænkes at vække Betænkeligheder, i hvert Tilfælde ikke hos Partiet Venstre, saa glemmer Finansministeren ganske, at da Forsvarsminister Brorsen for et enkelt Finansaar foretog en mindre Nedsættelse af „Nyanskaffelser til Hæren“, skete det ikke ved en Tekstanmærkning paa Finansloven, men ved en Ændring af den gældende Lov. Den samme Vej kommer Finansministeren sikkert ogsaa til at gaa, og medmindre Forsvarsministeren er i Stand til at gennemføre en Ændring i den bestaaende Lovgivning, bliver der jo ingen Besparelse paa 4 Mill. Kr. paa Militær-